ὑπόκρισιν, ἐπιρρηματικῶς, ὡς τὸ δίκην, δελφῖνος ὑπόκρισιν, δίκην δελφῖνος, Πινδ. Ἀποσπ. 259.

ὑποκρῑτήρ, ῆρος, ὁ, σπανιώτερος τύπος ἀντὶ τοῦ προηγ., Ἑρμίας παρ' Ἀθην. 563Ε.

ὑποκρῑτής, οῦ, ὁ, ὁ ἀποκρινόμενος: **I** ἑρμηνευτής, ἐξηγητής, τῆς δι' αἰνιγμῶν φήμης· Πλάτ. Τίμ. 72Β· ὀνείρων Λουκ. Ἐνύπν. 17, κλπ.· **II** παρὰ τοῖς Ἀττικ., ὁ παριστάνων ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἠθοποιός, Ἀριστοφ Σφ. 1279, Πλάτ. Πολ. 373Β, Χαρμ. 162D, Συμπ. 194Β, Ξεν., κλπ. 2) ὁ ἀπαγγέλλων, ἐπῶν Τιμ Λεξικ.· ῥαψῳδός, Διοδ 14. 109., 15. 7. 3) μεταφορ., ὁ προσποιούμενος χαρακτῆρα ὃν δὲν ἔχει, ὑποκριτής, Ἐβδ. (Ἰώβ ΛΓ', 30, ΛΣ', 13), Καιν. Διαθ.

ὑποκρῑτικός, ή, όν, ὁ ἀνήκων εἰς τὴν **ὑπόκρισιν** (II), πεπειραμένος, ἔμπειρος εἰς αὐτήν, φύσει ὑποκριτικός, ἔχων φυσικὴν δεξιότητα πρὸς ἀπαγγελίαν, Ἀριστ. Ρητορ. 3. 1, 7, πρβλ. Ποιητ. 19, 7., 26, 6. 2) ἁρμόζων εἰς λόγον ἢ εἰς ἀπαγγελίαν, ὑποκριτικωτάτη λέξις ὁ αὐτ. ἐν Ρητορ 3. 12, 2· ἡ ὑποκριτική (ἐξυπακ. τέχνη), ἡ τέχνη τῆς ἀπαγγελίας, αὐτόθι 3. 1, 7, Ποιητ. 19, 7, κ. ἀλλ. — Ἐπίρρ., -κῶς, Χαμαιλ. παρ' Ἀθην. 407Α. 3) μεταφορ., ὁ ὑποκρινόμενος, προσποιούμενος, ὑποκρ. τοῦ βελτίονος Λουκ, Ἀλέξ. 4.

ὑποκροτέω, κροτῶ κτυπῶ, ὀλίγον τι, ὑποκροτῶν τῷ ποδὶ καὶ ἐπιψοφῶν τοῖς δακτύλοις Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 287D.

ὑπόκροτος, ον, ὁ ποιῶν κρότον τινὰ ξῇ θόρυβον, τὸ τῆς λέξεως ὑπ. Φωτ. Βιβλιοθ. 73. 33.

ὑπόκρουσις, εως, ἡ, τὸ ὑποκρούειν, διακόπτειν τινὰ ἐν συζητήσει, Ἡσύχ. ἐν λ. κροῦσις.—Ἐπίρρ. ὑποκρουστικῶς, «ὑποβλήθην, ὑποβαλὼν λόγον ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος» Ἐτυμολ. Μέγ. 781, 8, Σουΐδ. ἐν λ. Ὑποβλήθην.

ὑποκρούω, κρούω ἐλαφρῶς, Ἀνθ. Πλαν. 279· κτυπῶ τὸν χρόνον, δίδω τὸν χρόνον, Πλουτ. Δημοσθ 20· ὑποκρ. τοῖς λέγουσι Λογγῖν. 41. 2. **II.** μεταφορ., διακόπτω, μετ' αἴτ., Ἀριστοφ Ἀχ. 38, Ἄλεξις ἐν «Βοστρ.» 1· οὕτως ἐν Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 256, 588 (ἐν στίχῳ 618 μετὰ παιδιᾶς ἐπὶ τῆς αἰσχρᾶς σημασίας τοῦ **προύω**)· ἀπολ., ὑποκρούσας (δηλ. εἶπε) Πλάτ. Ἐρυξ 395Ε.

III. ἐν τῷ μέσῳ τύπῳ, εὑρίσκω ἐλλείψεις εἴς τινα, προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι, Ἀριστοφ. Πλ. 548.

ὑποκρύπτω, μέλλ. -ψω, κρύπτω ὑποκάτω, καλύπτω, ἄχνῃ ὑπεκρύφθη [ἡ ναῦς], ἐκαλύφθη ὑπὸ ἄχνης, Ἡλιο. Ο. 626.— Μέσ., ὑποκρύπτεσθαί τινα, φυλάττειν τι μυστικὸν ἀπό τινος, διάφορ. γραφ. ἐν Ξεν., Ἀναβ. 1. 9, 19.

ὑποκρύφεος, [ῡ], ον, **κεκρυμμένος ὑποκάτω,** Νόνν. Δ. 36. 96, κλπ.

ὑπόκρῡφος, ον, = τῷ προηγ., Σχολ. εἰς Ἀριστοφ. Ἀχ. 96.

ὑπόκρυψις, εως, ἡ, κρύψιμον, ἀπόκρυψις, Γρηγ. Νύσσ. τ. 1, σ. 469Α.

ὑποκρώζω, μέλλ, -ξω, κρώζω, κράζω, «βογγῶ» ὀλίγον ἢ ἀσθενῶς ὡς ἄνθρωπος νοσῶν, Λουκ. Νεκρ. Διάλ. 6. 4.

ὑποκτυπέω, κτυπῶ ὑποκάτω, Ἀλ. π. Ζ. 3. 13.

ὑποκυάνεος, ον, ὀλίγον τι κυανοῦς, «ὅτι ἡ μὲν φάσσα ὑποκυάνεος· ἔχει τὴν κεφαλὴν καὶ μᾶλλόν γε ἐμπόρφυρος» Ἀλέξαν. ὁ Μύνδιος παρὰ τῷ Σχολ. Θεοκρ. 5 96.

ὑποκυᾰνίζω, ἔχω ὀλίγον τι κυανίζον χρῶμα, ἀχάτης ὑποκυανίζων ἐστὶν Ἐπιφάν. τ. 2, σ. 234C

ὑποκῡβερνάω, εἶμαι ὑποκυβερνήτης, νεὼς Πολυδ. Δ', 98.

ὑποκῡδής, ές, δίυγρος, «ὑποκυδὲς γὰρ εἰσιν οἱ τόποι: Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Στεπάνου. ὑποκυδής ἐστιν ὁ δίυγρος, ὡς ἐκ τῆς γ' Κτησίου φανερόν. Εὐφορίων: οἶόν θ' εἰαμενῆς ὑποκυδέος. ἐν ἑνίοις μέντοι τῶν ἀντιγράφων παρὰ τῷ ῥήτορι γέγραπται ὑπόκοιλοι» Ἀρποκρατίων.

ὑποκύκλιος, (ἐξυπ. πούς), ὁ, ἐν τῇ μετρικῇ, «ὁ ἀπ' ἐλάσσονος Ἰωνικὸς», ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, σύνθετος ὡς ἐκ πυρριχίου καὶ σπονδείου, Σχόλ. εἰς Ἡφαιστί. σ. 160.

ὑπόκυκλος, ον, ὑπότροχος, ἔχων ὑποκάτω τροχούς, τάλαρος Ὀδ. Δ. 131. **II.** ὑπόκυκλον, τό, «ὑπόκυκλα· τοὺς ἀστραγάλους τοὺς ὑποτιθεμένους τῷ πυθμένι τῶν τριπόδων» Ἡσύχ.

ὑποκῡμαίνω, κυμαίνομαι ἐλαφρῶς, κινοῦμαι ὀλίγον, ἐπὶ ὕδατος ἢ ἄμμου, Φιλόστρ. 846 ἐπὶ κόμης, Ἱμέρ. 330· ἐπὶ τῶν βραχιόνων, Φιλόστρ. 841. **II.** μεταφ., ἔρως καὶ οἶνος ὑπ. τὸν νοῦν Ρήτορες (Walz) τ. 1, σ 430.

ὑποκῡματίζω, κυματίζω ἐλαφρῶς, προξενῶ κυματισμόν, Φιλόστρ. 839. **II.** ἀμεταφ., συναντῶμαι κινούμενος κυματοειδῶς συναντῶμαι κυματίζων, «ὑποκυματίζουσιν (οἱ θύννοι) ἀλλήλοις, ἄλλος ἄλλῳ ἐπινέοντες» ὁ αὐτ. 784.

ὑποκύπτω, μέλλ. -ψω, κύπτω ὑπὸ ζυγόν, οἱ Μῆδοι ὑπέκυψαν Πέρσῃσι, ἔκυψαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Περσῶν, Ἡρόδ. 1. 130. πρβλ. 6. 25. 109· κύπτει τοῖς ἀνθρώποις ὑποκύπτοντες Αἰσωπ. Μῦθ. 234 ἀπολ., ἐπὶ ἱκετῶν, κύπτω πρὸς τὴν γῆν, ὑποκύπτοντες ἱκετεύουσιν Ἀριστοφ Σφ. 555 (ἔνθα τὸ Ραβ Ἀντιγραφ ἔχει ὑπιπτοντες), πρβλ Λουκ. Κατάπλ. 30, Νιγρ. 21 οὔ ω· ἐπὶ ζῴων. π νόνων, ὑποκύψαντα .. πιεῖν ὥσπερ βοῦν (διάφ. γραφ. ἐπικ-) Ξεν. Ἀν. 4. 5, 32· ἀλλὰ καὶ ὑπ. ἐπὶ τὰ ὀπίσθια σκέλη Ἀριστ. π. Θαυμ. 10·— κύπτω ὅπως παρατηρήσω τι, Πλούτ. 2. 470Ε. **II.** μετ' αἴτ., ὑπόκυπτε τὰν τύλαν, σκύψε τὴν καμποῦράν σου (νὰ λάβῃς τὸ φορτίον), «τὰν τύλαν, τὴν ἀπὸ τοῦ ἀχθοφορεῖν ἐν τῷ τραχήλῳ γινομένην τοῦ τραχήλου σκληρότητα τῶν ἀχθοφόρων ζῴων» (Σχόλ.), Ἀριστοφ. Ἀχαρ. 954.

ὑποκῡρόομαι, παρὰ Διονυσ. τῷ Ἀλ. 2. 22, διάφ. γραφ. ἀντὶ ἐπεικυροῦσθαι.

ὑποκυρτόομαι, Παθ., κυρτοῦμαι, εἶμαι ἢ γίνομαι ὀλίγον κυρτός, Ἱππ. 873Η, Καλλισθ. παρ' Εὐστ. 918. 41.

ὑπόκυρτος, ον, ἱκανῶς κυρτὸς ἢ κυφός, Ἱππ. π. Ἄρθρ. 822, Πλούτ. 2. 890D.

ὑπόκῡφος, ον, = ὑπόκυρτος, Στράβ. 262, Σχόλ. εἰς Λουκ. Θεῶν Διαλ. 7. 4.

ὑποκῡφώνιον, τό, μέρος ἅρματος, (ἴδε κύφων Ι)· «κυφῶνες, αἱ δὲ ὑπ' αὐτοῖς μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου ὑποκυφώνια» Πολυδ. Δ', 143.

ὑποκύω, ποιῶ τινα ἔγκυον· ἀλλὰ μόνον ἐν τῷ μέσῳ **ὑποκύομαι,** ἐπὶ τῆς γυναικός, συλλαμβάνω, γίνομαι ἔγκυος, ἐγκύμων, **ὑποκῡσᾰμένη** (οὐχὶ -κυσσαμένη, ἴδε ἐν λ. κύω), Ἰλ. Ζ. 26, Ὀδ. Λ. 254, Ἡσ. Θεογ. 308· οὕτως ἐπὶ ζῴων, Ἰλ. Υ. 225.

ὑποκωθωνίζομαι, Παθητ., ἐντρυφῶ σιγοπίνων οἶνον, χυδ. «σβανάρω», γυναικῶν τινων γραϊδίων ὑποκωθωνιζομένων καὶ ὑποτονθορυζόντων Κραμήρου Ὀξ. Ἀν. τ. 2, σ. 414, 11.

ὑποκώλιον, τό, (κῶλον) ὁ μηρὸς ζῴου, Ξεν. Κυν. 4. 1., 5.10.

ὑποκωμῳδέω, κωμῳδῶ, ἐμπαίζω ὀλίγον ἢ κρυφίως, Λουκ. Τόξ. ἢ Φιλ. 14.

ὑπόκωφος, ον, ὀλίγον τι κωφός, ἐπιεικῶς κωφός, Ἀριστοφ. Ἱππ. 43, Πλάτ. Πρωτ. 334D, Πολ. 488B. **II.** ἠμίφωνος, Πορφυρ. Ὁμ. Ἐρωτ. 8.

ὑπολαιμίζω, κόπτω τὸν λαιμόν τινος, «ὑπολαιμίσας, σφάξας» Ζωναρᾶ Λεξ. σ. 1784.

ὑπολᾱΐς, ῑδος, ἡ, μικρόν τι πτηνόν, πιθ., Saxicola oenanthe, κοινῶς «ποταμίδα», Ἀριστ. περὶ τὰ Ζ. Ἱστ. 6. 7, 5 (κοινῶς φέρεται ἐπιλαΐς)· ὁ δὲ τύπος ὑπολωΐς, εἶναι διάφορ. γραφ. ἐν Θεοφρ. περὶ Φυτ. Αἰτ. 2, 17, 9.— Καθ' Ἡσύχ.: «ὑπολαΐς· ὄρνις τις τῶν σκωληκοφάγων».

ὑπολᾰλέω, λαλῶ χαμηλοφώνως, Γρηγ. Νύσσ. τ. 2, σ. 553D· **2)** ψιθυρίζω, τινί τι Ἀρχ. Μαθημ. 13, κλπ. **II.** λέγω πλαγίως, «βούλεται δὲ μᾶλλον ὑπολαλεῖν τῷ τολμῶντι τὸ χρῆναι αὐτὸν πρὸς ἑαυτῷ ἔχειν τὸν νοῦν καὶ ἢ αἰδεῖσθαι ἢ φοβεῖσθαι» Εὐστ. Πονημάτ. 48 59.

ὑπολαμβάνω, μέλλ. -λήψομαι. λαμβάνω, σηκώνω, κάτωθεν, θέτων ἐμαυτὸν ὑποκάτω, ὡς ὁ δελφὶς τὸν Ἀρίονα, τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐπὶ Ἰαίναρον, δηλαδὴ τὸν Ἀρίονα, Ἡρόδ. 1. 24, Πλάτ. Πολ. 453D· τοὺς νεοττοὺς ὑπ. ἡ φήνη Ἀριστ. περὶ τὰ Ζῷα Ἱστ. 9. 34, 4· τὸ κῦμα ὑπ. τινὰ Κλέαρχ. παρ' Ἀθην 332Ε· νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν Πράξ. Ἀποστ. α', 9. **6)** ὑπέχω, ὑποστηρίζω κάτωθεν, Ἡρόδ. 4. 72· ὑπ. τοὺς ἑνδεεῖς Στράβ. 653, πρβλ. Διόδωρ 19. 67. **γ)** λαμβάνω ἀπὸ τῆς χειρός, Πλάτ. Συμπ. 212D· ἐπὶ ἀπαιτοῦντος ψήφους ὑπὲρ τινος, Διονύσ. Ἀλ. 7. 54. **δ)** ὑπολ. τι ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, λαμβάνω καὶ κρύπτω ὑπὸ τὸ ἱμάτιον, Πλούτ. 2. 234B. **2)** καταλαμβάνω, κυριεύω, ὑπὸ τρόμος ἑλλαβε γυῖα Ἰλ. Γ. 34, Ὀδ. Σ. 88 (ἔνθα δυνατὸν νὰ σημαίνῃ λαμβάνω κάτωθεν ἢ κρυφίως)· ἐπὶ ἀνεμοστροβίλου, Ἡρόδ. 4 179· ἐπὶ προσβολῆς μανίας, ὁ αὐτ. 6 75· ἐπὶ λοιμοῦ, αὐτόθι 27· ἐπὶ ποταμοῦ ὑπόδεχομένου χώματα εἰς αὐτὸν ῥιπτόμενα, ὁ αὐτ. 2. 150 ἐπὶ ἀνέμου παρσύροντος χιόνα, αὐτόθι 25· ἐπὶ στρατιωτῶν ἐλαυνόντων, δυσχωρίᾳ ὑπελάμβανεν αὐτούς, δηλ. αἴφνης κατήντησαν εἰς δύσβατον τόπον, Ξεν. Ἑλλ. 3. 5, 20·— ἀπολ., ὑπολαβὸν ῥῖγος Ἱππκρ. 1147F· ἀκολούθως ἐπὶ γεγονότων, ἐπακολουθῶ, γίνομαι μετὰ ταῦτα, ἐπέρχομαι, ἡ ναυμαχία ὑπολαβοῦσα Ἡρόδ 8. 12, πρβλ. 6. 27. **3)** λαμβάνω τὸν λόγον καὶ ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, Λυσίας 137. 32, Δημ. 596. 14, κλπ.· πρός τι Θουκ. 5. 85· τι πρός τινα Δημ. 501. 25, πρβλ. 651. 19 τινὶ περὶ παντὸς Πλάτ. Νόμ. 875D· ὑπ. τινὶ ὅτι .., ὡς .. ὁ αὐτ. ἐν Πολ. 598D, Ξεν. Ἀθην. Πολ. 3. 12, κλπ.· μετ' αἰτιατ. καὶ ἀπαρεμφ., ἀποκρίνομαι, Θουκ. 5. 49·—ἀπολ., ἐν διαλόγῳ, ἔφη ὑπολαβών, ὑπ. ἔφη, ὑπ. εἶπεν, εἶπεν ἀποκρινόμενος, ἀπεκρίνατο, Ἡρόδ. 1. 11., 7. 101, Θουκ. 3. 113, Πλάτ., Ξεν. **6)** λαμβάνω τὸν λόγον, διακόπτω (ὡς τὸ ὑποκρούω), μεταξὺ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Ἀν. 3. 1, 27· ἔτι λέγοντος αὐτοῦ ὑπ. ὁ αὐτ. ἐν Κύρου Παιδ. 5. 5, 35. **4)** συναντῶ, προφθάνω, καταλαμβάνω, καὶ τὰς κατὰ τὸ νικῆσαν τῶν Πελοποννησίων μέρος ὑπολαβόντες πεπλανημένας, ἔκοπτόν τε καὶ ἐς φόβον τὰς πλείους ἀμαχεὶ καθίστασαν Θουκ. 8.105. **5)** προσδέχομαί τι (ὡς ἀφορμὴν κατηγορίας, καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι .. ἐμεγάλυνον καὶ ἐδόων ὁ αὐτ. 6. 28 ὑπ. τὴν ἐπιθυμίαν τινός, λαμβάνω ὑπόλυσις καὶ τρέπω αὐτὴν εἰς ἰδίαν μου ὠφέλειαν· «ὑπολαμβάνοντες δὲ